

Ο ΤΣΟΥΤΣΟΥΝΑΤΟΣ ΚΑΒΑΛΑ

Ποιὸς νᾶν' αὐτὸς ποῦ φαίνεται μακριὰ ὁ καθαλάρης
Κι' ἔπου σηκώνει σύννεφο στὸ διάβα του τὴ σκόνῃ;
Μὴ στ' ἄλογό του κάθετα ὁ πολεμάρχος Ἄρης
Καὶ κυνηγάει τὴ σκιά πάλι τοῦ Ὁμέρ Βριώνη;
Μὰ γιὰ σωπάστε σὰ φωναῖς ἀκούω — νάτος νάτος
— Ναὶ τὸν ἐγνώρισα, εἶναι αὐτὸς ὁ παληο-Τσουτσουνάτος

Ἄ! πῶς μοῦ ράϊσ' ἡ καρδιά ὅταν τὸν πρωτοεῖδα;
Μοῦ φάνηκε πῶς ἔβλεπα ἐνδοξὴ τὴν Ἑλλάδα
Ὅταν προτογεννήθηκε μὲ φέσι, μὲ ἐλπίδα,
Μὲ βράκα, μὲ ἥρωισμὸ, κι' ἀκόμα μὲ βελάδα...
Αἶ! ἡ Ἑλλάδα εἶν' αὐτὴ, ἃς λένε — νάτος νάτος
Ἔτσι τὴν ἐκατήντησε ὁ βρωμο-Τσουτσουνάτος

Τί κρίμα πάντα στ' ἄτι του νὰ μὴν τὸν βλέπω, κρίμα
— Συμπάθειο στὴ φοράδα του — μ' ἀσίκικο γιορ-ντάμι!
Καβαλικεύει βλέπετε κάποτε καὶ στὸ βῆμα
Σὰν νᾶναι ἄλογο κι' αὐτὸ, γυναῖκα ἢ καλάμι.
Μὰ γιὰ σωπάστε σὰ φωναῖς ἀκούω — νάτος νάτος
Βλέπετε σ' ὅλα καθαλᾶ ὁ παληο-Τσουτσουνάτος

Αἶ! νάχαμ' ἓνα ὁ καθεὶς σὰν τὸ δικό του ἄτι
Κ' ἔτσι νὰ ξεκινούσαμε καθαλαρέοι ὅλοι

— **Τίς εἶ;** θὰ μᾶς ρωτούσανε οἱ Τοῦρκοι-Τσουτσουνάτοι!
Ἐμεῖς θὰ ἀπαντούσαμε καὶ γιούργια μὲς τὴν πόλι...
Αἶ μοῦσα! κρύψου μιὰ στιγμή, ἀκούεις — νάτος νάτος
Εἶν' ἐπικίνδυνος πολὺ ὁ βρωμο-Τσουτσουνάτος.

Δ'. | ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ «ΜΗ ΧΑΝΕΣΑΙ» | 23

N I N A

ΠΑΡΙΣΙΝΗ ΗΘΟΓΡΑΦΙΑ.

VI. — Ο ΜΑΡΚΗΣΙΟΣ.

(Συνέχεια ὅδε προηγ. φύλλον.)

— Ἡδυνάμην, κ. Δωρναί, μετὰ τοσαύτας ἀλλεπαλλήλους
ὑβρεις καὶ τοσαύτας διαδόσεις, τῶν ὁποίων εἰσθε ὑμεῖς ὁ
προνομιούχος ἐπινοητής, νὰ ζητήσω παρ' ὑμῶν ἱκανοποίη-
σιν. Προετίμησα ὅμως νὰ σας ζητήσω φιλικῶς ἐξηγήσεις.
Τί ζητεῖτε παρ' ἐμοῦ;

— Δεσπορέλ...! ἐψιθύρισεν ὁ Ἐδουάρδος.

— Ἄ! τοῦτο ζητεῖτε — εἶπεν ὀργιζόμενος ὁ Κόμης —
δηλαδὴ τὸν πόλεμον; Ἔστω· ναι ἐγὼ εἶμαι Δεσπορέλ. Τί
ζητεῖτε παρ' αὐτοῦ;

— Τὴν κληρονομίαν τοῦ Κόμητος, τοῦ ὁποίου εἶμαι ὁ
μόνος συγγενὴς ὡς τὴν Βέρθαν μου.

— Καὶ ἂν ὁ Δεσπορέλ σᾶς ἀρνηθῇ ἀμφοτέρω;
— Εἰς τὰς χεῖρας τῆς δικαιοσύνης ἀπόκειται ν' ἀποφα-
σίση.

— Τῆς δικαιοσύνης! Ἀλλὰ δὲν εἰξεύρετε λοιπὸν ὅτι δύ-
ναμαι νὰ ἀγοράσω τὰς ψήφους τῶν δικαστῶν καὶ ἀπὸ τοῦ
ἐδωλίου τοῦ κατηγορουμένου νὰ εὑρεθῶ εἰς τὸ βῆμα τοῦ
κατηγοροῦντος!

— Τοῦ κατηγοροῦ σεῖς... ὁ Δεσπορέλ;

— Ναί· κύριε πλαστογράφε. Νομίζετε ὅτι ἐνώπιον τοῦ
δικαστηρίου θὰ ἔχῃ ἰσχὺν ἡ ὁμολογία ἐνὸς πλαστογράφου!

— Κύριε — διέκοψεν αὐτὸν ὁ Ἐδουάρδος...

— Δύναμαι νὰ σᾶς σώσω — ἐξηκολούθησεν ὁ Κόμης —
καὶ δύναμαι πάλιν νὰ σας παραδώσω εἰς τὰς χεῖρας τῆς δι-
καιοσύνης. Μίαν ἡμέραν πρὸ τῆς ἀναχωρήσεώς σας ἐκ
Λονδίνου παρουσιάσατε γραμματίον τοῦ οἴκου Δάξωνος εἰς
τὴν τράπεζαν. Τὸ γραμματίον ἐκεῖνο ἦτο πλαστογραφη-
μένον!

— Δεσπορέλ...! εἶπεν ἀτάραχος καὶ μετ' οἴκτου θεω-
ρῶν αὐτὸν ὁ Ἐδουάρδος — νομίζεις ὅτι ἐνοχοποιῶν με δύνα-
σαι νὰ κρατήσῃς τὴν δικαιοσύνην ἀπὸ τοῦ νὰ τιμωρήσῃ τὸν
δολοφόνον μου, τὸν ὁποῖον καταγγέλλω εἰς αὐτήν;

— Ἀδιαφορῶ δι' ὅλα ταῦτα. Ἡ δικαιοσύνη δὲν εἶναι
ὑπόχρεως νὰ ὑπακούῃ εἰς τὰς φαντασιοληξίας ἐνὸς μονο-
μανοῦς. Τὴν στιγμήν ταύτην εἶμαι ἔμπορος. Καὶ σᾶς προ-